

*Gazeteci Yazar Banu Avar İle
Küreselleşme, Medya ve Türkiye*

OKAN YÜKSEL

www.okanyuksel.com

iletisim@okanyuksel.com

*5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun telif haklarına ilişkin hükümlerine göre
Okan Yüksel'in yazılı izni olmadıkça hiçbir kimse, yayıncı ve kuruluş, eserin tamamını
veya bir kısmını yayınlamaz, çoğaltamaz, alıntı yapamaz.*

Küreselleşme söylemini son zamanlarda sık sık duyar olduk. Bu noktada sizin bir küreselleşme tanımınız var mı? Küreselleşmek nedir, bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Banu Avar: Küreselleşme EMPERYALİZM demektir. Yeni adı ‘globalizm = küreselleşme’ vahşi hedefleri yumuşatma gayretidir. Özü değişmiyor ama adı sempatikleştiriliyor... İşte görüyorsunuz, küreselcilerden geçilmiyor ve onlar dünyayı yönetme hedefi güden bir avuç çok uluslu sermayedarın değirmenine su taşıyor...

Küreselleşme sürecinde Türkiye ne durumda? Bu süreç sonrasında kazanımlarımız ve kayıplarımız neler olabilir?

Banu Avar: Emperyalizm 100 yıl önce de bu topraklara gözünü dikmişti... Osmanlı imparatorluğu içinden 25 devlet çıktı. 3 devlet çıkamadı... Ermenistan, Kürdistan ve Bizans devleti... Şimdi Türkiye Cumhuriyeti topraklarından bu haritaları çıkarmayı hedefliyor... Neden? Çünkü bu coğrafya Asya'nın kapısıdır, bir. İki, petrol, doğal gaz ve kıymetli madenleri bağrında taşır... Bu topraklara el koyma hedefi güden Batı, uzun yıllardır içerde işbirlikçileri ile şekillendirme hareketına girişmişlerdir.. Önce ekonomi halledilmiş, Gazi Paşa'nın MİLLİ ekonomisi yok edilmiştir... Çalışan fabrika neredeyse kalmamıştır.. Küreselleşme maskesi altında tüm eğitimimiz Batı çıkarlarına göre şekillendirilmiş, tüm basın yayın organları emperyalizmin çıkarları hizmetine verilmiştir.

Böyle giderse ‘küreselleşme’ nam-ı diğer Emperyalizm ‘böl ve yönet’ kuralını devreye sokarak istediklerini gerçekleştirecektir.. Ama unuttukları şudur: Onlar içerde satın aldıkları kişiler ve kurumlara fazla güveniyorlar. Bu vatanın bir de milleti var... Ve o millet, onların asla anlayamayacakları özel bir tarih yazmış bir millet. Genlerinde bile anti-emperyalist. Sonuna kadar savaşıyor ve her koşulda savaşıyor bir millet.. Bunu unutuyorlar...

Küreselleşme sürecinde bir gazeteci olarak tarafsız olmak mümkün mü? Siz kendinizi taraf olarak görüyor musunuz?

Banu Avar: Ben, kendi memleketimin tarafı olarak görüyorum her şeyden önce, kendi halkımın tarafı olarak görüyorum. Diğer Batılı arkadaşlarım da taraf olduklarını söylerler. Ben bir tane Amerikalı gazeteci görmedim ki “ben tarafsızım” desin, bir tane İngiliz gazeteci görmedim ki “ben objektifim” desin; hepsi kendi ülkelerinin ajanı gibi çalışırlar. Buna çeşitli zamanlarda şahit oldum, burada PKK’yla olan ilişkilerinde gördük. Onlar kendi ülkelerinin tarafındalar, ben de kendi ülkemın tarafındayım. Bunu yapamayan zavallı bazı gazetecileri kınıyorum. Elimden gelen bu...

Yakın zaman önce TRT ekranlarında, ilgiyle izlediğimiz bir programınız vardı. “Sınırlar Arasında” bugün neden TRT ekranlarında değil? Bunda taraf olmanızın bir etkisi olmuş olabilir mi?

Banu Avar: Bana açık açık söylediler, ben de “Böl ve Yut” adlı son kitabımın önsözüne koydum: on aylık sözleşmem olmasına rağmen işten atıldım, ben de fazla ekşi olmadan, güler yüzle gittim ve en çok izlenen program olmama rağmen neden işten atıldığımı sordum. Onlar da, “Banu Hanım, ne yapalım? Amerikan Büyükelçisi sizden çok şikâyetçiydi. İsrail Büyükelçisi çok şikâyetçiydi sizden, Gürcistan Büyükelçisi çok şikâyetçiydi sizden.. Baskılara dayanamadık, mecbur kaldık ve sizi işinizden atmak zorunda kaldık” dediler. Yüzüme söylendi bunlar. Bizi büyükelçilerin idare ettiğinin bir kanıtıdır tüm bunlar. Bugün Türkiye, büyükelçiler tarafından idare ediliyor.

Yaptığımız bir açıklamada “TRT’nin yayın akışının nasıl değiştiğini görmek mümkün.” demiştiniz. Bu “değişim”i biraz daha açabilir miyiz? Bugün nasıl bir TRT var?

Banu Avar: İşgal altında! Çok kısaca, işgal altındadır TRT! TRT müthiş bir kurumdur, çok önemli bir kurumdur. Ben TRT’deki arkadaşlarıma adadım son kitabımı. Onlar olmasaydı bu programları asla yapamazdım, çünkü bizim yaptığımız iş bir ekip çalışmasıdır. TRT’deki 6000 kişinin 5900’ü muhteşemdir. Geriye kalan 100 kişi işi bozuyor. Yani, tüm Türkiye’de olduğu gibi: Türkiye’nin GSMH’sının %95’ini %5’lik grup yiyor. Geriye kalan yetmiş milyon da GSMH’nin %5’lik kısmını yiyor. Aynı bunun gibi TRT’de. Yani işin kaymağını o 100 kişi yiyor. İstedğini oraya koyuyor, istediğini yapıyor... Ama esas olan, halkın içinden çıkma çok önemli, değerli insanlar var, asıl onlar TRT için çalışıyorlar. Ama maalesef o insanlar itilip kakılıyorlar. Ben sözleşmeliydim, sözleşmeli olduğum için beni anında atabildi. Ben montaj yaparken atıldım ve elinde bir kağıtla gelen odacıyla kağıda baktık, kağıt “15 gün önce işten atıldınız diyor.” Ben böyle bir şey görmedim, nerde bu demokrasi, nerde insan hakları falan? Yani, 15 gün sonra işten atılırsın, önce değil! Ben kendi cebimden para harcamışım, onlar diyor ki 15 gün önce işten atıldınız. Yani, her tarafı bir rezaletti. Züccaciye dükkânına fil girmiş gibi bir olaydı, bunları da yazdık çizdik, ilgilenenler okusunlar görsünler. “Basın özgürlüğü” diye bağırın hanımlara, beylere bir şey olmuyor, nedense bize oluyor böyle şeyler. İşte, Elif Şafak Hanım, basın özgürlüğünden çok memnun, Orhan Pamuk çok memnun ama biz basın özgürlüğü diye bir şey tanımıyoruz. Basın özgürlüğümüz tamamen gasp edilmiş durumda.

Türkiye’de medyanın duruşunu nasıl değerlendiriyorsunuz? Medya genel anlamda taraflı mı, taraflıysa kimlerin tarafında?

Banu Avar: Yeni bir dünya düzeni diye II. Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkan ABD’nin söyleminde hedef üniversiteler ve medya. Bu ikisini ele geçirmek gerekiyordu çünkü bu ikisi öncü güç olarak seçilmişti. Emperyalizmin ve “kapitalizmin” öncü askerleri profesörler ve medya mensupları olacaktı. Bu insanların workshoplara götürüle götürüle beyinleri yıkandı. Üniversitedeki akademisyenlerin büyük bir çoğunluğu kendi devleti ve halkı aleyhine yabancılarla çalışıyor bugün. Bu bir yöntemdi ve bütün dünyada uygulandı. Üniversite açın her yere, denildi ve bugün işte o yüzden her yere üniversite açılıyor. Ve şu anda içinde bulunduğumuz üniversite bile tamamen halktan kopuk, tamamen kapalı. Siz öğrencileri biz uzay üstüne kapatmışlar gibi, halkı tanımıyorsunuz bile. Amaç, halkından kopuk bir üniversiteli yaratmak ve o adamın tamamen Batı’ya biat etmesini sağlamak. Zaten bu amaçla üniversiteler yaygınlaştırıldı. Büyük bir çoğunluk ziyan edildi, bir yanda medya bir yanda üniversitedeki hocalar derken... Tabii bazı hocalarımızı tenzih ederek söylüyorum tüm bunları.

Medyanın küreselleşme sürecinde ne tür fonksiyonlar üstleniyor? Türk halkının psikolojik bir harekât altında olduğuna dair yorumlarınızı okuyoruz, bu harekâta medyanın üstlendiği bir rol var mı?

Banu Avar: ABD’de muhalif gruplar da var, biz onlarla oturup konuşuyoruz. Kitle hipnozu yaratılıyor şu anda, kitle hipnozu çok yaygın, hemen hemen bütün ülkelerde uygulanan bir araç. İnsanların beyinlerini yıkıyorlar, uyutuyorlar... Mesela Aczmençiler nasıl kafalarını sallıyorlarsa, aynı şekilde Rapte de aynı şey var: insan elli kere bunu yapınca beyni dumur oluyor. Beyin bunu yaşayınca duruyor. Tüm bunlar deniyor, bilinçli olarak deniyor.

Türkiye'ye karşı yürütülen bunca harekâtın altında Türkiye'nin bölgedeki stratejik konumu yatmakta, sanıyoruz. Türkiye neden birilerinin dikkatlerini böylesine üzerine çekiyor?

Banu Avar: 1999'de Clinton geldiği zaman bir konuşma yaptı, Obama geldiğinde de bu konuşma tekrarlandı. "20. yüzyılın ilk elli yılını Türkiye belirledi." dediler. Bu boşuna söylenmiş bir söz değildir ve doğrudur. Mustafa Kemal Atatürk sayesinde belirlendi bu elli yıl. Bütün bölge etkilendi bu elli yılda. 3. Dünya'nın ayaklanmasına, bağımsızlık savaşları vermesine neden oldu, onları etkiledi. Obama, "21. yüzyılı etkileyecek olan da Türkiye'dir. Türkiye Avrasya'nın kilididir." dedi. Ben inanıyorum ki, Türkiye gerçekten milli bir hükümete sahip olursa, bütün bölgeyi değiştirebilir: sadece kendini değil! Türkiye bütün bölgeyi değiştirebilecek güçte olan, nüfuz alanı buna yetebilecek bir ülke. Ve ayrıca, bütün dünyanın enerji kaynaklarının dörtte üçü Türkiye ve Çin arasında. Sadece bu bile yeterli bir sebep. Bölgeyi ele geçiren dünyayı ele geçirir. Bugün Amerikalılar "future in Asia" diyor. Gelecek Asya'da ve hedeflerinde Asya var. Asya'nın kapısında ise Türkiye yer alıyor.

Türkiye'nin bölgesel ilişkilerini hakkında ne düşünüyorsunuz? Her ülke sınırdaşlarıyla ilişkilerini geliştirirken, örneğin ABD en çok kuzey komşusu Kanada ve güney komşusu Meksika ile dostluk ve ekonomik birlik kurarken Türkiye'nin komşularıyla sorunlu ilişkiler kurmasını ve dostluğu deniz aşırı ülkelerde aramasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Banu Avar: Bahsettiğiniz olay NAFTA, yani Meksika, Kanada ve ABD arasında. Aslına üçünün iyi ilişkileri yok, tamamen sömürü mekanizması var. Öyle bir sömürü mekanizması var ki ne Meksika başını kaldırabiliyor ne de Kanada. Meksika'da son on yıl içinde dört bin kadın öldürüldü, nerede insan hakları? Tecavüz edilip öldürülmüş kadınlar bunlar. ABD'ye kimse laf edemiyor, ABD her istediğini yapıyor: tam bir ceberut, tam bir faşist, terörist bir devlettir ABD. Ben ABD'de de kaldım yıllar boyunca, gayet net biliyorum, kendi halkı da bundan çekiyor, korkunç bir durumda. Brooklyn köprüsünün altında neden aç, evsiz insanlar var? Bunların hepsini çektik. Buradan gidenler turistik bölgeleri gezdikleri için göremezler, gözleri kapanır. Türkiye'ye gelince, 1947'de yeni bir dünya diye yola çıkan ABD'nin komplosu altına girdi. İsmet İnönü döneminde oldu bu, Fransa ve İngiltere ile üçlü anlaşmayı imzalayan İnönü'yü. Büyük bir hata yaptı, çok korkunç maddelerin altına imza attı. Çünkü Tanzimat kafalıydı, Atatürk'ü hiç anlamamıştı. Kendisi de söyledi bunu: "Atatürk'ü hiç anlamadım ama inandım" diye; Falih Rıfki Atay'ın Çankaya adlı kitabında vardır bu. Tanzimat kafalı insanlar Türkiye'nin yönetimine girdi. Sonrasında, "40'lı yılların karanlığı" der Atilla İlhan, 40'lı yılların karanlığında yaşadık ve içimizde yabancı uzman doluydu. CIA o zaman yoktu OSS falan vardı ve bu örgütlerden, Avrupa'dan gelen insanlarla doluydu Türkiye. 1947'ye gelindiğinde de hem BM'ye, hem IMF'ye, hem de NATO'ya girerek Türkiye dış politikada tamamen kaybetti. Girdiğimiz bu örgütler, ki ABD'nin siyasi kolu BM'dir, askeri kolu NATO'dur, ekonomik kolu da IMF veya Dünya Bankası'dır. Bu örgütler, bir ülkeye girdikleri ve bu şekilde etkin oldukları zaman kurtuluş şansı sifira iner. Onlar, komşularınızla sürekli çatışma yaşamamanızı isterler ki onlar oraya gelip ayırıcı olarak oturabilsin ve oradaki enerji kaynaklarına el koyabilsinler. Bütün ülkelerde yaptıkları da bu zaten, bunun en iyi örneği Darfur'dur. Bütün Hollywood aktrisleri "Darfur, Darfur..." diye ortalığa fırladı, neden acaba? Çünkü Darfur'un altı uranyum ve petrol yatağı ve orda Çinliler var. Çinlilerle iyi anlaşığı için Darfurlular, yani Sudanlılar, birden bu kaynakları nasıl alırız diye bir kampanyaya giriştiler. Ben oraya gittiğimde, bir BM kampında bütün çoluk çocuk sallanıp duruyor, anneleri babaları da başlarında. Dedim ki, bunlar nereden geliyor? Şu, şu bölgelerden geliyorlar dediler. Dedim ki, peki orada savaş olmamasına rağmen neden geri dönmüyor bu insanlar? Burada ev, yemek veriliyor onlara, dediler. İşte insanlar tembelleğe alıştırılıyorlar ve oradaki petrol ve uranyum yataklarına el konuluyor bu arada. Tüm bunlar kanıtlı ve belgelidir.

Yaptıkları budur BM'nin, öncesinde Barış Gönüllüleri'nin... Ülkelere giriyorlar, etnik grupları seçiyorlar, birbirlerine karşı kışkırtıyorlar ve sonra da "Orada bir savaş var, biz gelelim aranızda arabulucu olalım diyorlar ve sonrasında oturdukları masada bütün enerji kaynaklarına el koyuyorlar. Bugün de Güneydoğumuzda ve Ermeni meselesinde böyle oluyor.

Doğu'yu ve Batı'yı görmüş, bu nokta pek çok araştırma ve belgesele imza atmış bir gazeteci olarak bizlere bir "Doğu" ve "Batı" tanımı yapabilir misiniz? Türkiye bu tanımlamalar noktasında Batılı mı yoksa Doğulu mu atfedersiniz?

Banu Avar: Doğu, dediğim zaman; Avrasya'lı bir ülke olarak görüyorum Türkiye'yi. Geleceğin de Avrasya'da olduğunu, sadece ben değil, Amerikalılar da söylüyor. Ama nedense, bizi yönetenler belli yerlere biat ettikleri için, Batı tarafından oralara oturtuldukları için bunları görmezden geliyorlar, söylemiyorlar. Hala Batı hayranlığımı körüklüyorlar. Oysa, Batı bitmiştir! Son kırk yıldır bir tek yazar, bir tek müzisyen, bir tek ressam çıkartmamıştır Batı. Bir defa, bunlara hiç dikkat edilmiyor. Bilimsel araştırma yapan insan yok Batı'da. Gelenlerin hepsi ya Hintli, ya Çinli... Amerika'dakilere de baktığımızda hep Doğulu insanları görüyorsunuz. Bir, Batı'nın nefesin tükendiğini görüyoruz. İki, Batı'nın krizden krize yuvarlandığını görüyoruz. Bu krizlerin sürekliliğinin sebebi kapitalizmin bu aşamasıdır. Bütün dünyayı çok uluslu iki üç şirketin yönettiğini artık kendileri de söylüyorlar. Çok uluslu şirketler var ve bunlar dünyayı yönetiyorlar. 1929 krizinde çok uluslu şirketlerin bir kısmı eleğin üzerinde kalıp, diğerleri eleğin altına düştü. O krizden birileri çok zengin çıktı, şimdi de bu krizden birileri çok zengin olarak çıkacak. Bu sebepten Kessinger 21 Ocak'ta önemli bir konuşma yaptı ABD televizyonlarında ve kriz bizim için bir fırsattır dedi. Bunu açık açık söylüyorlar zaten. Kriz birileri için fırsattır. O birileri Consul on Relations'a bağlı, Trilateral'e bağlı, Bilderberg'e bağlı olan o masonik piramit örgütlenmenin en tepesinde oturan on, on beş aile ve onlara bağlı silah, uyuşturucu ve petrol şirketleri... Bütün dünyayı istedikleri gibi hallaç pamuğuna çeviriyorlar ama ben bunun sonunun geldiğini düşünüyorum.

Bu noktada bir umur var, o zaman?

Banu Avar: Kesinlikle, bir umut var! Çünkü ben diyalektik bilimine inanıyorum ve diyalektik bize her şeyin tersini de içerisinde taşıdığını söylüyor. Ben, böyle gidemeyeceklerini düşünüyorum: Nasıl ki belli bir feodal dönemin sonunda Fransız İhtilalı oldu ve bir sürü kafalar gitti, giyotinler çalıştı ve sonunda dünya yeni bir devreye girdiyse şimdi de dünya yeni bir devreye girme döneminin tam eşliğindeyiz.

1983 yılında CIA'nin Başkanı William Colby, yaptığı bir konuşmada "Artık belli ülkelerde operasyonlarımızı topla tüfekle değil 'demokrasi' yoluyla yapalım; aydınları medyayı kurumları devşirelim 'gerekli' haberleri yayalım!" demişti. Bugün demokrasiyi ABD çıkarlarını maksimize etmeye yarayan bir araç olarak değerlendirmek mümkün müdür?

Banu Avar: Demokrasi denen şeyin ne olduğunu iyi bilmek gerekiyor, çünkü herkesin kendince bir demokrasi tanımı var. Amerikalılar şimdi "smart power" diyorlar, öncesinde "soft power" diyorlardı, yani yumuşak güç, akıllı güç. Demokrasiyi, kendi emperyalist hedeflerine gitmek için bir araç, silah olarak kullanıyorlar. Gittikleri bütün ülkelerde, özellikle "turuncu darbe" yaptığı bütün ülkelerde demokrasi deniliyor, bu demokrasi içi boşaltılmış bir silah, hiçbir anlamı yok! Benim için demokrasi demek, güçsüz olanların güçlülere karşı örgütlenme gücüdür demokrasi. Bugün dünyanın çeşitli ülkelerinde demokrasinin "d"sinden bahsedilemez. Özellikle Türkiye'de hiç bahsedilemez. Ben, elli küsur yaşındayım, otuz yıl medyada çalıştım ama hiçbirinde sendikalı olamadım. Sendikalı olacağım dediğimde işimden atıldım. Nedir, bu? Demokrasi mi? Ben patrona

karşı kendimi korumak için örgütlü güç içine giremiyorsam bunun neresinde demokrasi? Biz basın mensupları sürekli işimizden atıyoruz, geçen üç ay içinde işinden atılanların sayısı üç bine yükseldi ve bu üç bin kişi örgütsüz olduğu için hakkını koruyamıyor. Demokrasi, örgütlenebilme gücüdür. ABD'nin ve diğer emperyalist devletlerin en önemsedığı şey bizimki gibi ülkelerde, yani kaynaklarına ve topraklarına el koymak istedikleri ülkelerde, insanların asla ve asla örgütlenmemesi; eğer örgütlenilirse de hemen önünün alınması şeklinde. Bugün Türkiye'de içeri alınan birçok insanın listeleri tıpkı 12 Mart'ta ve 12 Eylül'de de olduğu gibi ABD Büyükelçiliğinden geliyor. Beni işimden attıran da ABD Büyükelçiliğidir. Nasıl bir demokrasidir onların savunduğu, bilmiyorum? Bu faşizmdir!

Önemli Not: Bu röportaj Politik Akademi Projesi çerçevesinde Okan Yüksel tarafından yayına hazırlanmıştır.